

We kwamen hier per schip, jij en ik.

Ik was een baby op de schoot van mijn moeder, jij een brabbelende krullenbol die de hele, vermoeiende reis lang aan jouw moeders voeten speelde.

Terwijl ze ons in het oog hielden, konden onze moeders het zo goed met elkaar vinden dat onze vaders aan elkaar grenzende landbouwpercelen kozen, anderhalve kilometer buiten het dorp, ten westen van Roswell Station, dat toen veel kleiner was.

Ik weet nog dat mijn moeder vroeger verhalen over de reis vertelde. Nu heeft ze het er nooit meer over.

Ze vertelde dat ik de hele reis met grote ogen naar jou had zitten kijken.

B O E **K**

E E N

I.

Je kwam niet.

De hele avond heb ik in de wilgenboom op je gewacht, heb ik met zoemende muggen rond mijn hoofd en klevend sap in mijn haar uit zitten kijken tot je zou terugkomen uit het dorp.

Ik wist dat je naar het dorp was. Na de kerkdienst hoorde ik je aan meneer Johnson vragen of je vanavond bij hem langs mocht komen. Je wilde zeker zijn ossenspan lenen.

Maar je bleef zo lang weg. Je kwam helemaal niet. Misschien hebben ze gevraagd of je bleef eten. Of ben je via een andere route naar huis gegaan.

Moeder raasde zich schor omdat ik mijn werk niet had gedaan en niet bij het avondeten was. Ze zei dat er voor mij alleen nog over was wat er aan de pan was blijven kleven. Darrel had de pan al schoongeschrapt, maar moeder liet hem mij evengoed in de beek uitwassen.

Zo helder als de beek overdag is, zo zwart is hij op een maanloze nacht.

Ik bukte en dronk zo uit de beek. Het was het enige waarmee ik mijn buik kon vullen. En misschien had jij ook wel dorst na een kriebelige hooidag bedacht ik, en zou je, voor je naar bed ging, je hoofd in dezelfde beek dompelen en het water drinken dat ik had gekust. Van jongs af aan heb je de meeste zomeravonden hier verkoeling gezocht.

Ik stelde me voor dat ik in het donker voor jou als ieder ander meisje zou zijn. Onder mijn jurk heb ik niets om me voor te schamen.

Als je dat zou weten, zou je misschien beter naar me kijken. Ik stelde me voor hoe je aan me zou denken. Zou je

aandacht blijvend zijn of snel weer verdwijnen? Maar je weet het niet.

En je zult het ook nooit weten.

Want ik mag niks zeggen.

II.

Vanmorgen was ik, lang voordat jij op was, aan de rand van het bos, voorbij je hut. Ik moest me achter een boom verschuilen, zodat je me niet zou zien op weg naar de buiten-wc.

Iets houdt je bezig vandaag. Je hebt iets verends in je pas en je neuriet onder het lopen. Net of je haast hebt om door te gaan met iets.

Jip zag me niet. Hij drentelde rond je enkels en schurkte tegen je laars. Hij is halfdoof en blind en kan bijna niet meer ruiken, maar toch houdt je hem. Het is een oude vriend.

Ik bespioneerde je huis zo lang ik kon voor ik terug moest rennen, bang dat moeder zou merken dat ik weg was.

III.

Darrel weet het. Hij betrapte me in het bos bij je huis. Hij dreigt het aan moeder te vertellen als ik niet zijn werk in het kippenhok voor hem doe en geen bessen en noten en vroege kersen voor hem meeneem, mocht ik die vinden. Ik moet hem en die grote mond van hem voortdurend van eten voorzien, om ze niet voortdurend te laten praten.

IV.

Vannacht kwam de maan tevoorschijn en ik ging naar

buiten om hem boven de boomtoppen te zien rijzen.

De maan is zo stil.

Ik weet nog dat zijn stilte mij nacht na nacht troostte. Het was zo donker als hij verdween. Maar altijd kwam hij weer terug.

Hij was mijn enige vriend in de jaren bij hem.

Hij is nog steeds een troost.

v.

Je bent anders dan hij.

Wat de mensen ook zeggen.

VI.

Vader zei altijd dat mijn liedjes de vogels uit de bomen konden lokken. Liefhebbende vaders zeggen maar wat, al droomde ik altijd dat mijn lied jou op een dag naar me toe zou brengen.

Voor mij was jij altijd de enige. Wanneer je met andere uitgelaten jongens noten raapte in het bos, vond ik jouw lach en jouw grappen het leukst. Toen je met je katapult een grote mannetjeskalkoen uit de lucht schoot, zwol ik van trots.

Weet je nog dat ik wormen voor je zocht toen jij twaalf was en ik acht?

Ik ontmoette je dan met mijn zakje grond bij de kreek en bezorgde je de vetste exemplaren die ik bij het onkruid wieden in mijn moeders moestuin te pakken had kunnen krijgen. Je noemde me 'mereltje'. Zo noemde vader me. Hij bedoelde 'kleine zangeres'. Jij bedoelde 'wormenvangster'. Toch was ik er blij mee.

Je maakte radslagen als je wist dat alleen ik ze kon zien. Je deed of je me niet hoorde klappen en we moesten alle twee lachen als je op je gat viel.

Ooit heb je een mand appels voor me achtergelaten bij mijn wilgenboom. Ik zag je stiekem wegsluipen.

Met de tijd werd jij een man, en ik werd, plotseling, dit.

VII.

Herinner je je nog het wegrollen van de gevelde boomstammen bij de Aldruses? Ik zal het nooit vergeten, al denk ik dat jij geen speciale herinnering aan die dag hebt.

Het is vier jaar geleden. Ik was net veertien en werd groot.

Het was een warme dag, laat in de zomer. Een jong stel was kort geleden vanuit Newkirk in het noorden in Roswell Station aangekomen en wilde zich ten oosten van het dorp vestigen, waar het laatste stuk bos uitziet over het moerasland. Clyde Aldrus had een perceel uitgezet en vroeg de dorpelingen het hout te komen wegruimen dat hij had gekapt. Zijn jonge vrouw Joan moest binnenkort bevallen van haar eerste baby.

Je herinnert je vast wel het werk van die dag. Je liet je bijna rijpe tarwevelden in de steek en zwoegde in gezelschap van de mannen, de oudere jongens en de ossen met hun kettingen, de hele dag onder de hete zon met je hakmes en je bijl.

Maar herinner je je het eten nog? En wat je zei tegen het meisje dat de maïspudding had gemaakt en opdiende?

Ik hoop dat je je mijn maïspudding niet herinnert. Die zou ik liever vergeten. Ik had ervoor gekozen omdat ik je

een keer na de kerkdienst had horen zeggen dat het een van je lievelingsgerechten was.

Ons hele gezin was aanwezig: vader, moeder, Darrel en ik. Vader zat het hele stuk door het dorp te fluiten, terwijl hij de oude Ben mende die hij voor onze appelkar had gespannen. Naast hem zat moeder hoofdschuddend om hem te lachen. Ik hield de maïspudding stevig vast op mijn schoot.

Moeder ging bij de vrouwen ponnen en mutsjes voor de nieuwe baby zitten naaien. In hun afwezigheid waren de jongedames verantwoordelijk voor de tafel. Wij meisjes waren allemaal heel zenuwachtig om voor het eerst onze kookkunsten aan Roswell Station te presenteren.

Ik stond met Abigail Pawling peren in schijfjes te snijden toen iemand me opzij trok.

‘Kun je een geheim bewaren?’ fluisterde Lottie Pratt onder de rand van haar hoed in mijn oor.

‘Natuurlijk kan ik dat,’ zei ik. ‘Wat is er?’

Ze nam me mee achter de stapel boomstammen die daar al door zwetende mannen was neergelegd. Ginds bij de tafel keken Maria Johnson en Eunice Robinson ons na. Maria’s nieuwe jurk was bloedrood met een witte geschulpte kraag en zwarte linten op de mouwen en het lijfje. Even daarvoor, toen Maria het niet kon horen, had de kleine Elizabeth Freye gezegd dat haar vader de jurk gevaarlijk dicht naar pronkzucht vond neigen. En alsof schoonheid nog niet genoeg was, had Maria Johnson drie goudbruine pruimentaarten meegebracht, terwijl de rest van ons met onze puddingen en hutspotten worstelde.

Lottie, die voor haar vader kookte sinds haar moeder jaren geleden was overleden, had geen reden om bang te

zijn dat Maria haar zou overtroeven. Haar luchtige broodjes konden het zelfs tegen Goody Pruetts bakkunst opnemen. Ze trok mijn oor tot dicht bij haar mond.

‘Ik heb een vent,’ fluisterde ze.

Ik wurmde me los om haar gezicht te zien. Ze maakte natuurlijk een grapje. Maar haar wangen zagen rood en haar ogen schitterden.

‘Wie?’ fluisterde ik.

‘Sst! Vertel ik later,’ zei ze. ‘Hou me vanavond in de gaten en raad maar. Maar je moet zweren dat je het niet doorvertelt.’

Mijn hoofd duizelde van deze informatie. Uit mijn ooghoek zag ik jou een ketting rond een stam leggen en naar Leon Cartwright zwaaien, die het ossenspan mende.

‘Wat bedoel je met dat je een vent hebt?’

Lottie zwol van trots. ‘Hij zegt dat hij met me wil trouwen,’ zei ze. ‘Ik heb al een heleboel kussen van hem gehad.’

‘Kussen!’ bracht ik uit. Lottie drukte haar pink op mijn lippen.

Toen keek jij om en zag ons daar staan fluisteren. Je ging rechtop staan en grijnsde. Ik moest even diep ademhalen.

Lottie ontging niets. Haar wenkbrauwen gingen omhoog. Met een schok realiseerde ik me dat jij haar vent kon zijn.

‘Is het Lucas, Lottie?’

Ze giechelde. ‘En als dat zo is?’

Eunice en Maria wierpen ons nu openlijk afkeurende blikken toe. Mevrouw Johnson kwam naar de eettafel en Maria stuurde haar moeders blik onze kant op.

‘Ik moet het weten,’ smeekte ik.